

PÉCSI FIGYELŐ.

Előfizetési díj:

Postán vagy Pécsen hához küldve: egész évre 5 ft., félre 2 ft. 50 kr. negyed évre 1 ft. 25 kr.

Egyes szám 10 kr.

Megjelenik minden szombaton egyes számok kaphatók Weidinger N. könyvker. (Batsányi-tér.)

Hirdetések ára:

Egy öt hasábos petit sor egyezri megjelenéséért 6 kr., 3-szor 5 kr., 10-szer 4 kr. átlendü. — Minden hirdetés után 30 kr. bályogdíj átlendü. A nyiltiler 1 petit sora 10 kr. A hirdetési díj előre átlendü.

Szerkesztői iroda:

Ferenciek utcájára 44. sz. I. emelet. Kéziratok vissza nem küldetnek.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.

Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városház épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm G. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadó hivatal:

Böhm C. F. ügynöki irodájában. Ferenciek templomának átellenében.

A „Schulverein.”

Bekövetkezendő nagy események előre vetik árnyékukat, előkészületek nélkül ország-világ átalakulások nem történnek meg.

Felkaptak különösen nagy előszeretettel az osztrák-magyar birodalomban, hogy a német egység be van fejezve, nagy előszeretettel kívált nábul, mert e hiedelem legalkalmasabb arra, hogy az osztrák állam szétgravitáló sokféle elemét összetartsa.

Berlinben azonban másképp gondolkoznak, de ezen gondolatukat elárulni még most korainak tartják.

Maga a német egység megteremtője Bismarck, herceg korántsem tartja művét befejezettnek, de még a „nagynémet” párt sem.

„Das Vaterland muss grösser sein!”

Nemcsak a keleti és északi, de az adriai és fekete tengernek is Németország partjait kell csapkodnia, ettől azonban még most távol állanak.

A németiség uttörői még is nem csüggednek, lassu türelmes munkával mindinkább közelednek céljaik felé. — Német dinasztiát állítottak Berlinből a román, a bolgár trónra, megvan ezeknek a feladatuk szabva és annak meg is fognak felelni annak idején.

Idején valónk találta Berlinben, hogy okkal-móddal mozgásba hozzák a Magyarországon szunnyadó német elemeket, bizonyítani kellett Európára és a nagyvilágra előtt, hogy a német civilizáció áramlata meddig hatolt már keletre, mily nagy az ereje s főleg mennyire túlsúlyban van, ha nem is számra, de anyagi és erkölcsi erőben a szlávság felett.

Mert már most ama távol jövőbeni időre készülnek elő, midőn számításuk szerint Magyarország területének hozartartozásága felett a német és orosz birodalom közt meglesz a versengés.

A nem hivatalos színezeti berlini Schulverein erre igen alkalmas közegnek mutatkozott.

A rágalmakra és ürügyekre fektetett vádak, miket a Schulverein a magyarokra szőtt, megtermették gyümölcsüket, az ide bevándorlott és megtelepedett németek utódai mindenné népgyűléseken tiltakoznak a Schulverein rágalmi, beavatkozása s

feltolt pártfogása ellen, mozgalomba jött a németajku magyarság, a magyarországi németek helyzete sat. vita tárgya lett és ez volt az, a mit Berlinben titkos tényezők a Schulverein által elérni akartak és el is értek.

Soha se mozdítsák azért elő a mozgalmat a hazafiak, — mert csak berlini célznak szolgálhat vele, célszertübb lett volna ama haszontalan súly nélküli rágalmaknak agyonhallgatása s legfellegb a külföldön terjesztendő röpiratok általi megczáfolása, mert a mozgalom terjesztése és általánosítása tétele érdekében áll a nagynémet politikának, mely nem fog elhallgatni ezernyi népgyűlési határozatok és visszautasítások daczára, hanem ráfogásait újabb s újabb rágalmakkal fogja tetézni, céljainak szolgáló eszközt pedig hazánkban eleget fog feltalálni, mert ha bár a benszülöttek túlnyomó nagy részben legőszintébb hívei a magyar állam eszméjének, nem mondhatjuk ezt az újabb bevándorlótokról és azokról sem, kiknek elődei a horvát határvölgyeken és az erdélyi földön telepedtek le, jövő országalakulások pedig a nézetekben szinte nagy változtatásokat szoktak előidézni.

Rövid megjegyzések.

Laptársunk a „P. B. H.” ezeket fogja reánk: „A szabadelvű párt elveit vallani egyenlő a sárge fekete reakcióival.” Visszaosztjuk, mi ezt nem irtuk.

Mi ezeket irtuk: „hogy a fuzióból kikerült kormány párt” „szabadelvűsége” egyenlő a feketesárge reakcióival.”

Ez pedig nagy különbség. Aztán jól jegezze meg magának, hogy a volt Deákpart, nem a mostani magát szabadelvűnek kurtóló kormány párt. A Deákpart feloszlott, meghalt még Deák Ferencz életében, biznyságunk maga Deák Ferencz, ki azt mondá volt pártjának „az ördög a ti vezéreték, nem én!” Hasztalan sorolja tehát a deákpartit celebritásokat a hipokrita szabadelvűek közé.

A „szabadelvű” pártunk tulajdonképp elve sincsen, — programja az van, de nem vallja be, mert az nem egyéb, „mint feltétlenül mindenben engedni, a mit az udvar kíván, és által a régi bizalmatlanságot megszüntetni, addig pedig a párt emberei érdekében a hol csak lehet, mindent kihasználni.”

A magyar nyelv pedig, az nagyon megfér a feketesárgeasággal, bebizonyította ezt az udvari kancellária, a helytartótanács és az adminisztrátorok hada bővében.

Egy helyreigazítással is tartozunk. — A Haynan és Bach uralmat nem csak

olyan magyar benszülöttek szolgálták, kik passzionatus feketesárgek s az absolut uralom hívei voltak és most is azok, nem csak olyanok, kik kenyérre szorulván, azt más uton meg nem kereshették, de azért reménységüket a magyar alkotmány diadalában soha fel nem állták, hanem szolgálják olyanok is, kik e szolgálatot megutálták, de szentebb kötelesség által gyámoltásra szorult vagy születték, felnevelendő testvérek, egy saját gyermekeik erényében kényszerítve voltak rá, noha a magyar önnévelmi harcban önként és örömmel ajánlották fel életüket és véréket az imádott hazának.

A kinek ez utóbira még alkalma nem volt, annak jobb lesz ha az effélékről hallgat, és örüljön annak, hogy ő soha sem jött oly kényserhelyzetbe, hol választania kelle a szülők és haza eránti kötelesség és érzelmei közt, de nem is szabad eltiltine azt, ki az önkény uralma alatti szolgálatával a hazának mit sem ártott, de polgártársainak a hol lehetett, segítségére volt. — Az afféle nyuzások, minők most vannak napirenden akkor előttük ismeretlenek voltak.

Ugy látszik, hogy a feketesárge szabadelvűség sötét lovagja ugy szeretne tekinteni mindenkit, ki a Bach korszakban hivatalt viselt, hogy az már azzal eladta lelkét az ördögnek s most már akarva nem akarva támogatnia kell a Bécsnek szolgáló kormányokat, de nem addig van ám, sok ezeken szolgálni kénytelenek a mai kormány is, pedig utálják s ott is hagyják, ha erre nekik mód és alkalom kínálkozik.

A személyeket bevonni elvi vitába nem szeretjük, sárgefekete lovagunk másépp tesz, nevek emlegetése nélkül intézi csapásait a rágalom és gyanúsítás megvetendő fegyverével. Ellenünkben a fegyver is tompanak bizonyult be. Csak annyit jegyzünk meg, hogy a lovag urat hiájlat kell vólnünk minden hazafii érzetnek, nem akarja elhinni, hogy más találkozik, ki magán érdek nélkül, sőt ennek felfoldásával szeresse hazáját!

Biztosíthatjuk pedig lovag urat, hogy az ön rágalmazottja nem egy kis törvényzéki jegyző, hanem most kuriai bíró lehetne, ha akart volna annak idején államszolgálatba lépni s hogy a közjegyzőség inkább megfelelt volna hajlamának, mert a meddigi az illető kötelességéhez hí, ez állása független a kormánytól, — de még arról is biztosítjuk, hogy kinevezetése annyira közönyös volt előtte, hogy noha a Tiszaszaínéváltozása idejében és később a Tiszaregimé mezes héteiben a fővárosban volt, nem tartotta érdemesnek magát az akkori igazságügyi miniszternek bemutatni s még kevésbé az akkori mindenható államtitkárnak, de még végre arról is biztosítjuk, hogy azon esetben, ha akkor a mostani igazságügyi miniszter megmarad, a kérdéses közjegyzői állomásra legalább is nem lett volna pártédesnek jutalmazására egy oly ember kinevezve, ki folytonos fegyelmi és bün-

vádi jretortákon át hosszú idei felfüggesztés között első fokon elítélve, a felső fórumokon csak nagy nehezen tudta elkergetését megakadályozni.

Végre is azt mondjuk a lovag urnak: „si tacuisses, philosophus mansisses”. Azt fogja reánk mint „szélsőkre”, hogy koczára tesszük a nemzet jövőjét, hogy jelszavunk: „Mindent, vagy semmit”. Ez pedig újra rágalmazás.

De nem ezt akarjuk most bizonyítani. A deákpartit és tiszapártit közlönnyben évek során át elkelept efféle frázisok úgy elkoptak már, hogy szóra sem érdekesek, másra akarjuk a feketesárgea lovag urat figyelmeztetni, arra t. i. hogy éppen az itt érintett cikkében általa egekig magasztalt ifju erejű, ősz hajú kormány párti korifeus egy képviselő választási programjában használta ama frázist ekképp „Vagy minden vagy megsemmisülést” és ezzel fejezte be a szélsőségek szélsőségét tülliczitáló kiáltványát.

A lovag ur által annyira felmagasztalt férfi azóta nagyon más meggyözdésre jött és éppen ezért nem szereti, ha a multbéli hasonló nyilatkozványai felmelegítenek.

Mi nem is tesszük, ha lovag ur egy lélekzet alatt mindkettőre t. i. a férfura és nyilatkozványára nem emlékezett.

A delegációk e hó 15-én újra összeültek Bécsben, hogy megszavazzák a közös kormányknak bosnyák szükségletét, mely 23,733,000 ft-ra van számítva de csak október végeig. — Ez összegben be van tudva azon 5,344,000 ft is, mely váracskok, laktanyák és utak építésére van előirányozva s melynek megszavazása nem a delegációk hatáskörébe tartozik, de most abba belé vonatott. — Az „Egyetértés” kiszámítja, hogy Bosznia-Hercegovina elfoglalása, a menekültek etetése s a többi ebből eredt költségekhez ez év végeig csupán a szegény Magyarország nyolczvan millióval járul hozzá. — Mennyi folyó szabályozást, csatornaépítést és más hasznos beruházást lehetett volna véghez vinni e nyolczvan millióval, miket kormányunk kidobott! Vajjon megjön-e a feleletrevonás nagy napja?

Külföldi szemle.

Megmarad-e Ignatieff orosz belügyminiszter, vagy elmeneszitetik-e? — E kérdést szelöltöztették a lefolyt héten a lapok hosszú hasábjain, ha elmegy ki lesz utódja? Lobanov herceg-e vagy Szuvaloff gróf, azután elfogadják-e Ignatieffet Párizsban orosz nagykövetnek, vagy kikérik-e, hogy tekintve ama bizalmatlanságot, mit eme kinevezés Berlinben előidézne, inkább megkíméljük őle a franciaia köztársaságot?

Azt is emlegetik a lapok, hogy Lorisz-Melikkoff herceg a külföldről visszahivatott volna, miután azonban ez és Szuvaloff gróf a czárnak azt tanácsolják, hogy alkotmányt adjon, nem igen valószínű,

igen veszélyes dolgokat szült. Így egy alkalommal a Stanleyt kísérő wangwanok egyike tejet lopott a vinkatörlő és ez majd háborút eredményezett. Az expedíció néhány tagját, kik távolabb maradtak a főcsapattól, megátamadták, megsebeztek, sőt meg is ölték. A wangutorokkal megépen tüközetre került a dolog. Stanley kénytelen volt táborát palidásáncokkal körülvenni, a környező erdő területét mintegy 200 méternyire kivágatta és így aztán nyugodtan nézhetett a vadak támadása elé. Minden roham diadalmasan vissza is vevetett; de a nyugalom csak akkor állott helyre, midőn maga az expedíció vette át a támadó szerepet. A közel falvakat Stanley kénytelen volt elpusztítani és végre csapatját útnak indítván, ostrom alá vétette a sziklahegyet, melyet a wangutorok vár gyanánt védelmeztek. A nyakra-főre menekülő ellenséget azonban nem üldöztette.

„Tudtuk, beszéli az utazó, hogy többé nem fognak minket bántani. Néhány fegyverünk az ellenség kezébe került, de azokat újra visszavettük. Midőn a harmadik nap estéjén összeszámoztuk veszteségünket, kitűnt, hogy huszonhárom emberünk elesett, három megsebesült, hogy tizenkét fegyverünk elveszett és négy láda töltényt felhasználtunk.” Összesen ötvenhárom emberrel kevesebbet a csapat létszáma. De az erélyes fellépés használt és a vadak felhagytak a támadással. Végre termékeny, gazdag tájakra és barátságos törzsek közé jutott az expedíció. A vendégszerető Monbiti faluból a

hogy győztesek maradjanak az önkényuralom áramlata ellen, mely a panslavizmussal szövetkezett, ezzel és vas szigorral szerető a nihilistákat kiirtani.

Moszkvában a koronázási templom alatt is ujonan készített aknákat fedeztek fel, minek folytán azután nagy számú elfogatást eszközöltek, természetes, hogy az elfogottak nagyobb száma ártatlan a merényletben.

A török-orosz hadi kárpótlás tárgyában az alkudozások megszakadtak és az orosz nagykövet elhagyta a török fővárost. — A porta nem sokat törődik vele, támadástól most nem fél, a hadi kárpótlás ügyét pedig soha napjára elhalogatni érdekében áll.

A franciaia közoktatási törvény miatt a kormány és a püskökök, illetőleg a római kuria közt feszült viszony keletkezett, a pápa azonban még sem engedi, hogy nyílt szakadás legyen belőle.

Parnell az ir földlga vezetőjét csak becsületszóra bocsájtották szabadon, hogy Párizsba utazhasson s azon feltétel alatt, hogy szabadsága idejében az agitációtól tartózkodjék. Parnell becsületszavának megfelelően a hírlaptudósítókat látogatásait sem fogadta el. — Irországban egyébként megvan a régi állapot és most a bérmegetadási mozgalom már átragadt Skócziára is az ir mozgalomhoz hasonló tünetekkel.

Városi közgyűlés.

(Pécsen, 1882. április 17-én.)

Nagyon sok viz folyt el a Dunán az óta, midőn oly érdekes tárgyak kerültek napirendre, mint a minöket ezen közgyűlés alkalmával tárgyaltak. Az érdeklenség föl is keltette — látszólag az érdeklenséget, — a tanácsoterm padjait a bizottsági tagok a megszerkottnál sokkal nagyobb számban foglalták el. Azonban régi tapasztalásunk az már, hogy bármily közérdeki és fontos tárgy kerüljön is a „tarka asztal”-ra, a bizottsági tagok sorában alig akad egy-egy, a ki az ügy érdemében szigorú lelkiismerettel, korrektül beszélne s hozzá akár pozitív akár negatív indítványt tenne. A mi városi atyáink stoisuk nyugalommal hallgatják végig a felolvasott tárgyakat s ha akad is valaki, a ki pro vagy kontra szót emel, a nagy többség hideg közönyösséget látva, csakhamar elejti vagy — leteszi a szót.

Tekintsünk csak egy kissé körül a tanácsotermében és nézzük meg, hogy tulajdonképen kikből is állanak a bizottsági tagok?

Egyrészt a városi intelligencia köréből, a kiknek mindig a fájlja-vívó szerepet kellene vinni, hogy a másik két rész a kereskedőség, iparoság és a szősoros értemében vett polgárság köréből képviselők hozzájuk csatlakozva, az összemüködést eredményeznek.

Azonban nem így áll a dolog, hanem éppen fordítva, a mit különösen ezen a közgyűlésen volt alkalmunk tapasztalni.

gazdag Tskumaba értek, hol az utas mindig kap enniától, csak pénze legyen elég. Pénz alatt persze itt nem Mária Terézia tallérök értendők, milyenek Abisiníában és a tulajdonképeni Közép-Afrikában vannak forgalomban, — hanem inkább külföldi árúk, csereeszközök. E czéllól Stanley már Sanzibarból jó csomó portékát vitt magával: szöveteket, kendőket és vörös sapkákat, nagy és kicsiny, kerek és lapos gránátokat, melyek ép úgy, mint a vastag ércszondryból készült gyűrűk kiváló keletnek írvendettek.

Most a dűsgazdag fensik terméket az expedíció lábai elé rakták. Buza, gabona, bab, burgonya kása és rušenemű eledel bőven jutott, dinnye és egyéb kerti növény csakhamar visszaadta a csapat régi jó kedvét. És Stanley sohasem fukarkodott; már azelőtt is a „nyitott kezű fehér ember” hízlelő mellékével lett felruházva: (Huyu Msungu nu fungua mikonu.)

Itt újabb teherhordók lettek szerződve és Usihatól kezdve 600 miles távoltságban az oceántól „igen szép és a baromtenyészésre alkalmas vidék kezdődik, mely csak a Victoria-Nyanzanál ér véget. És azelszótan heverő szürke sziklatömegekről körülnézve, végtelen közben nyulik el a legvárásosabb láthatár; bástyaszerű hegyek, hullámokban emelkedő dombok között dűs terméű síkság zöldel, melyen nyájakra osztva ezer és ezer barom legel.” (Folyt. köv.)

TÁRCSA.

A sötét világrészen át.

Stanley utazása Közép-Afrikában.

Irtá: Rohlf's Gerhards. (Folytatás.)

És ha ezt beszéli, hogy Európából 10000, Amerikából 5000 fehéret könnyű szorrel vihettek volna, — benszülöttek is voltak elegend, kik készen állottak, hogy az ismeretlen világrészbevaló behatolásnál velem menjenek.

A leggodnóság válogatás daczára is gyilkosok, rablók elég bőven jutottak a csapatba. Most „Schauri”-t (tanácskozást) tartottak. Az angol consul előtt szerződés kötöttet, minden ember 4 havi előleget kapott, az összes mátha pedig, 18000 angol font (8165 kg.) 60—60 fontos csomagokba osztályoztatott. A teherszárdás tehát így módon 300 embert ve’ igénybe. Most hat darab Dhow-on, Sanzibarból átkeltek a szemben fekvő Bagamoyoba 1874. évi november 12-én.

Mily kellemetlenségei voltak utazónknak már utja elején is. Alig telt el három óra, már egész Bargamoyo forrongott. „A fehér ember elhozta Sanzibar összes rablóit, gyilkosait, munkakerülőit, hogy a várost elfoglalja.” És a midőn a nyugalom nagynehezen helyreállította az igazi bűnösök megbüntetésével, újabb tanácsot tartott és megígérte embereinek, hogy két

nap múlva belebb mennek. Most végre csend lett.

1874. évi november 17-én reggeli 9 órakor el is indultak. Az ut irányba párhuzamosan haladt a további utazók által leirt irányak; csakhogy 30 mílessel felebb észak felé. Eleinte a vidék nagy-szerű volt, de a talaj mindinkább emelkedett, úgy hogy az expedíció deczember közepén már ezer méter magasságban volt a tenger színe felett. Így értek Mpwapwaba, hol szemlét tartott emberei felett. És kitűnt, hogy 50-en már elhagyták az expedíciót, mielőtt még Mpwapwaba értek; a részükre kifizettet előleget, de gyakran még a fegyvert is magukkal vitték. A gyöngébbeket különben is hátra kellett hagyni és ebből kitűnt, hogy a legczélszerűbbnek látszó intézkedésekkel sem lehet az embereket kötelességük teljesítésére szorítani.

Ez alkalomból mondja Stanley azon szavakat, melyeket minden afrikai expedícióra vállalkozónak emlékében kell tartania. „Ha mindazon emberek liven letesszettek volna szerződésük és ígéreteiket, bármily támadásnak is sikeresen ellenállhatunk volna, mert már csapatunk nagysága is tiszteletet gerjesztett volna oly vidékeken és oly néptörzsek között, hol csakis az erőt és hatalmat tisztelik.”

A szép és gazdag vidékeket csakhamar elhagyott, pusztá tájak váltották fel, megkezdődött az eszős és hogy mily szomorú sorsa volt az expedíciónak, arról utazónk egy magánlevele tanuskodik, melyben Zingében töltött karácsonyi ün-

nepeit írja le: „Hét láb széles, nyolcz láb hosszú, a közepén egy rúd által átátmászott sátorban lakom. Minthogy tegnap egész nap esett, sztrunkat át- és át-nedvesedett talajon kellett felültnünk, melyet az ide-oda járó szolgálk vastag, de folyó iszapjal vontak be, melyen minden egyes lábnyom, cipzősark, köröm meglát-szik. A sátor falait ujnyi vastagságu sár borítja, a fedeltakaró össze van csavarodva, az egész menhely oly kevés vigaszt nyújt, oly nyomorult kinézésű, hogy minden még növeli az én nyomorúságomat, mely pedig az iszapba belenyomódott sajtászerű, hyerogliphalakú rajzok láttára is eléggé nagy stb.” Rádásúl még veszekedés támadt a kísérők között, betegség és más kellemetlenségek szaporították a bajt.

Épen 1875. évi január 1-én Tschalela helységből kiindulva, Stanley elhagyta a nyugati irányt és északnak fordult. Az akadályok száma most sem fogyott, az expedíció élelmi szerekben hiányt szenvedett, a sűrű cserjék is majdnem lehetlenné tették az előrehaladást. Az élelemhiány éhséggé fejlődött, midőn az épen nem barátságos Warimik területére értek, kik különben a tenger vidéke óta a leg-szebb embertörzset képezték. Mindehhez járult még, hogy Pockock Edwardot és három Wangwant, kik életveszélyesen megbetegedtek, hordágyakon kellett szállítani, sőt az előbbi nem bírta a hagszást elviselni és Tschwinguban letle airját.

A kíséret elővigyázatatlansága sokszor

Az intelligencia hallgat vagy legfőbb kaczagást hallat, midőn egyik-másik, a város ügyeit lelken viselő, de nem „tanult” szónok a különben jól felgöngyölt ügy állását szónoki tehettség hiányában hibásan adja elő és tezi meg hozzá megjegyzéseit, indítványát. Nagyon természetes aztán, hogy a kikacogott szónok felháborodva, személyeskedésbe esik s ha el nem is ütötték a szótól, — ezáltal sem is ér.

Még egy nagy hiba van nálunk ezen kívül s ez az, hogy városi atyáink túlnyomó többségben, nem első sorban a város érdekeit tartják szem előtt, hanem a kormányt. Határozottan állhatjuk, hogy valahányszor a kormányra kell szolgálatot tenni, az a leggyorsabb, a bizottsági tagok túlnyomólag nagy szótöbbséggel történik meg, — ha mindjárt városunk világos kárára és megrövidítésére válik is.

Mindaddig míg ezen hibák fenállanak, városunk azon arányban, melyben elvárható és megkövetelhető volna, nem fog haladhatni.

Most pedig térjünk át a közgyűlés menetére.

Percel Miklós főispán kilencz órakor elfoglalta az elnöki széket és üdvözölte a jelen volt bizottsági tagokat. Üdvözlő szavai után a mérték-hitelisítő felügyelői állomás választási utjánai betöltésére került a sor. A kijelölt bizottság, Czifra Györgyöt, Brunner Ferenczet és Hock Károlyt terjesztette a közgyűlés elé. A szavazatszedő bizottság megalakulván, a szavazás megovertott és Brunner Ferencz hét, Hock Károly nyolcz szavazata ellenében, Czifra György nyerte el az állomás harmincznyolcz szóval.

Felolvastattak a m. kir. belügyminiszterium rendelete, a terhes kocsiknak széles talpu kerekkel való ellátása tárgyában alkotott szabályzatra nézve, — mely szerint a helyi viszonyoknak és közforgalomnak meg nem felelő szabályzatnak hely nem adatik. A közgyűlés a miniszterium rendeletét egyszerűen tudomásul vette a helyett, hogy új kérényt nyújtott volna be a tárgyba. Újra kellett volna kérelmezni a szabályt megerősítését; mert milliókat költhetünk el köveztünk, még is mindig romlott, gidresgödörös marad az, a míg csak a széles kerek-talpac be nem hoztatnak.

Következett a házi pénztári zárszámadás felbírálátára kiküldött választmány jelentése. A bevételeknél nagy hátraleköt mutatkoztak, különösen a földbeli illetményél, úgy a vágóhidbérnél, a miért is az ügyési hivatal utasított, hogy a hátraleköt minél előbb behajtsanak. Behajtatni rendeltették még a közmunka-váltás hátraléka 3112 frt 80 kr, utazáserei hátralék 241 frt és községi pótdó 10493 frt 83 kr. — A felmentvény a szokott óvás mellett megadattván, a számadások szakavatott vezetéséért és kitűnő pontosságáért, jegyzőkönyvi elismerés szavaztatott meg.

A tárgysorozat két kiváló nevezetességi pontjára került most a sor. Az első volt, a polgármesteri javaslat a honvéd lak tanya megépítése iránti egyezkedés megindítása iránt; a második szintén a polgármester előterjesztése a cs. kir. katonaság által használt lak tanyák pótlása érdekében kiküldött vegyes bizottság tárgyalásainak eredményéről.

Az első ügy érdemében a javaslat felolvasatása után a polgármester egy rövid beszédet mondott, mely oda lakadt ki, hogy a városunkban állomásozó két zászlóalj honvéd számára egy lak tanyát kell építenünk, minthogy az eddigi helyiségek, hol ezen két zászlóalj tanyáik, — kicsinyek és igen magas hasznabértek. Bolgár b. t. ellene volt a javaslatnak és előre bocsátta, hogy a város óriási áldozatok árán felépítette a sántortábot, mely tömérdek katonát foglalt magába, melynek előnyeiről a polgármester is meg van győződve, — most, midőn a város égetőbb szükségek fedezésére fordítható a pénz; — kijelentette, hogy a javaslatot nem fogadja el. A polgármester ismét szót emelt és azt mondotta, hogy a lak tanyák felépítése törvényben gyökerező kötelesség s akár előbb, akár utóbb meg kell történnie. Papp József biz. tag szintén ellene volt a javaslatnak és akként nyilatkozott, hogy ha már törvényben gyökerező kötelesség, úgy várjuk be míg a miniszter a kötelesség teljesítésére felveszi és kényszerít, szóval még „korainak” tartotta a javaslat kivételét. Az ügyhöz még többen is szóltak, mellette alig, ellene pedig sokan és mégis, szavazásra kerülvén a sor, a nagy többség elfogadta a polgármester javaslatát, — „egy előleges intézkedés óhajta képen,” mint a főispán ezt, a határozat kimondásában körülírta.

Következett a polgármester előterjesztése a cs. kir. katonaság által használt lak tanyák pótlása érdekében kiküldött vegyes bizottság tárgyalásainak eredményéről, mely felolvasatván, igen hosszas vita tárgyát szolgált. Az első felszóláló Papp József biz. tag volt, ki első sorban a Litke-féle lak tanyák megvételtét tagadta meg; mert szerinte ezen épület oly drága, hogy annak megvétele a várost órákányan megkárosítaná. Egyáltalán szerfelett hátrányosnak és károsnak mondta a pótipitkezést és javításokat, mert ezek örökön-örökön ismétlődnek és cselzőhossak vezetnek. Papp azon indítványt tette, hogy ha már az előirányzat szerint

17,000 frtba kerülnek a pótipitkezési és javítási munkálatok, inkább építsen a város új lak tanyát, a saját földterületén. Papp után Károly Mátyas, Radocsay Mátyas, Bolgár Kálmán biz. tagok szóltak fel és pedig a katonai gyakorlati tereket iránt, mely felszólalásukban a közösen használt gyakorlati tereket, a katonák önkényes viésele miatt, elkülöníttetni — és bekérieni kérték. Igen sokan szóltak még fel a „baloldalon”, a „jobb oldalon” felől is emeltek néhány szót, mindazonáltal igen meledék volt a vita. A végeredmény az lett, hogy a pótipitkezést megszüntesse a közgyűlés s a gyakorlati tere ügye pedig kiadott a gazdasági választmánynak a tér kijelölése végett.

A tanács jelentést tett a folyó évi czukor-, kávé- és serfogyasztási adó tárgyában, melynél fogva az egész évi 21872 frt 82 krnyi adóösszeg egy negyedévi (január február, március, aprilis) részét 14 nap alatt különben végrehajtás mellett meg kell fizetni. Ez ügyben intézkedéssel a tanács bizatot meg.

Következett a kanális ügye, a szabályozási tervek bemutatása és a munkálatok érdemében árlejítés eredményének beterjesztése. A tervek kifogástalanul elfogadttak noha sokat, nagyon sokat lehetett volna hozzájárulni. A munkálatok kivételét, mint legelőnyösebb ajánlkozó Eisner Abrahám nyerte meg. A közgyűlés utasította még a mérnöki hivatalt, hogy minél előbb tegye meg a javaslatot a rétes gardák anyagi hozzájárulása iránt, mely kifüggesztések, hogy az esetleges reklamációk megtévesztessenek.

Az új utca-kövezet lerakását árlejítés útján Eisner Abrahám nyerte el; a kapitányi hivatal átalakítási munkálatait pedig Lammer Agoston közműves-mester.

A hegyrendőrségi szabályzatnak a mult közgyűlés alkalmával függőben maradt pontjai kerültek tárgyalás alá, melyek némi módosítással egész terjedelmükben elfogadttván, — határozottat, hogy helybenhagyás végett azonnal fölterjesztésük.

Az 1881-iki gyámjenzátri számadásnak bizottságilag leendő felülvizsgálása iránt kiküldött a felülvizsgáló bizottság.

Az új házbeli szabályrendelték ki fog nyomtatni és a jövő közgyűlésen tárgyalatki.

Ozv. Tabak Pálné szül. Berzeviczy Mária, férje utáni nyugdíja 166 frtban lett megállapítva.

Baja város közönségének megkeresvénye, a következő várm és helypénzesedési jogból származó városi jövedelmek adómentessége tárgyában az országgyűlési képviselőhöz intézett feliratának, hasonlómélembeni példát végett, — pártolásban részesítették.

A gyűlés — délben megszakítottván és d. u. 3 órakor folytatva, 5 órakor véget ért.

A pécsi székesegyház.

I.

A miket a „Pécsi Figyelő” 13. számában a pécsi székesegyház átalakításáról olvastunk, valóban nem kis mérvben botránkozunk meg azokon, és osztozunk véleményében, mely elég nyilván és őszinte fejezi ki meló indignációját eképen: „Ha lap társunk helyesen van értesülve, miben kételkedni semmi okunk, akkor a székesegyházunk eképi átalakítását bár meg merényletnek, megbocsáthatatlan bűnnek kell tartanunk s nem hihetjük, hogy abba megység püspök ő nmsága s a ft. káptalan beegyezését adja, ha még annyira sürgetnek is a vallásügyi miniszteriumból.”

Ez állítás helyesléstünkkel találkozik annál inkább, mert eléggé indokoltatik és a 700,000 forint valóban elpazaroltatnék olyasmire, mely nélkül meglehetünk nemcsak, hanem ha létrejön, kegyeletünk két mélyen és tájálmasan sérti s bántja. Ezt mi alább részletezni fogjuk és bővebben szóladunk szívünk, lelkünk meggyőződése szerint.

Oszttuk továbbá, mit a 14. számban a „Pesti Hírlap” nyomán idézetek emlond: „miután a pécsi székesegyház, melyben annyit mürégiségünk őriztetik, az ország-hoz is tartozik egy kicsit, sürgetünk, sőt követelünk, hogy ama bizonyos tervek a fővárosban, a legelőszerebben a képzőművészeti csarnokban mulhatlanul közszemlére tetessenek ki, hogy eképen a műértő egyének föllette szabadon nyilatkozhassanak s esetleg megelőztessék a véleményezett botlás és 700 ezer forintnak eltékozolása. — Az ilyen tervekkel ki kell lépni az egész ország színe elé, mert a templom sem a pécsiek, sem a püspökség, sem pedig a kultuszminiszter temploma hanem az ország egyik építészeti kincse.”

Teljesen, úgy van: a pécsi székesegyház valódi régiségi műkincs és a kik annak építészeti gondozták és kezelték, nem lehetnek szakértés nélkül; nyilvánra meghányták, vetették — megfontolták jól: a mit tenni akartak és tettek is. Ezekről a szakismeret megtagadni nagy elbizakodottság, hogy ne mondjuk, vakmerőség; azért kötelességében áll a mai kornak respektálni az elődök intézkedéseit és azokat föntartani, különösen oly egyszerű művet, mint a minő a pécsi székesegyház, a miért is azt átalakítani, ősrégi jellegéből kivetkőztetni, csakugyan „megbocsáthatatlan bűn” volna. Ez a annyit tenni, mint az óriást for-

pévé változtatni; annyit tenni, mint a remek művet szétrombolni s helyébe közepszerű, mindennapi állítani.

Örülünk, hogy műremekeink vannak a régi korból; mert ezek hirdetik a magyar nemzet ezredéves életét; ezek igazolják, hogy őseink a magasról buzduáltak és készséggel áldoztak a maradó becstől. Az ily műkincsek még azt is igazolják, hogy őseink még az építkezésben is erőt és szilárd-ságot fejtek ki; mert ilyen volt saját jellemök, lelkiületök. Nem a könnyen enyésző csecsebecsének voltak kultiválói, hanem a késő századok lebegtek szemek előtt — nem csak magoknak építettek, hanem a későbbi nemzedéknek is.

Igen, örülnünk kell, hogy ilyen műveink vannak; hiszen napjainkban oda-irányul számosak törekvése, hogy régiségeink az enyészéssel megmentessenek; a régészet egyik ága a tudomány. Jelles férfaink egyesülnek épen a végre, hogy vallyelve működjenek és még a földgyomrából is megfesszített munkaerővel és csüggedetlen kitartással felszínre hozassanak régi műemlékeink. A honalapító Árpád sirjának fölfedezhetéseért rajongunk és a székesfehérvári királyi nagyajánlóját a legnagyobb kegyelettel őrizték meg bizonyára századokon és századokon keresztül. Hunyad várát, Mátyas, az igazságos születése hajlékát az enyészéttől óvjuk és fentartjuk és így agóddva menjünk meg a biza s nemzet dicső emlékeit és föntartani buzgokodunk az utókor számára, tudván, hogy magasztos emlékeiben él a nemzet; ezek a történelmi multnak visszatükrözői!

S mégis van ember — egy kultusz-miniszter személyében, ki minket meg akar fosztani, de nem csak minket, a közvetlenül érdekelteket, hanem egy egész országot egyik kiváló műemlékünkől a pécsi székesegyházról az ugynevezett építészeti stíly kedvéért; s vajjon nincsenek-e kik egy ideig-óraig tartó hivatalban levő egyén parancsszavára készséggel fogadják el a műemlék-romboló ukázt, mindent hátrébe szorítva s tekintet nélkül hagyva, de még sziveink nyilatásával, remegő ajkaink felszóllásával sem törődve, hódolnak a kormány szemhunyorításának?! Principiis obsta, sero medicina paratur.

Résen álljunk! mert ha a minisztert belemarkolni engedjük a székesegyházi jövedelkebe s ezekkel dispoználunk: majd máshová is nyulnak, oda, a hol épen kézreket találunk csengő-bengő érez, vagy tarka-barka bankó alakjában. Ma a székesegyház jövedelke, holnap a püspökség, holnapután a káptalan birtoka stb. lesz a czélpont, melyre a kormány mindenhatóság lövöldözni fog nem csak, hanem talál is. Azt szokták mondani: „az étvágy étkezés közben jő meg.”

Mi tehát ünnepélyesen tiltakozunk a barbár rombolás ellen és kívánjuk, hogy a pécsi székesegyház átalakítása ne történjék. Nem mondjuk, hogy belső disztetések ne történjenek időnként és talán, ha szükséges, különféle javítások; de hogy külsőleg is átalakítsák, az már nagy kegyetlenség volna azon kegyelet ellen, melylyel a székesegyház iránt viseltetünk, különösen mi egyházi férfiak, kik azon szent emlékek től, melyek sziveinkbe vésődtek és lelkeink előtt lebegnek szünet nélkül; megfosztásának. Ifjuságunk legszebb szokat ama szent helyen töltöttük áhitat és buzgalom közt; minden tárgyra, melyet ott szemlélünk, lelki örömmel emlékezzük és valahányszor oda lehetünk, még hajlott korunkban is, szent lelkesüléssel tesszük ezt, megemlékezvén mindenről, a mi ott csak fölmerült. Látjuk a glóriában ragyogó istenoltárokat, az akkori buzgó papokat szokott helyeiken, köztük a láng-lelkű Szepesyt, kinek nem csak rendkívüli észtehetőségét, alapos tudományát, hanem rendületlen bátorságát is egy egész ország bámulta s dicsőítette; ki nem egy kultuszminiszterrel, hanem a királyi vérből és ágból származó nagynevű József nádorral szemben az egyház igazait védelmezvén, azon megjegyzésére, hogy a „pécsi püspök” beszél, letette az aranylánczont függő keresztet s a szavakát mondá hangosan: „most tehát nem a pécsi püspök, hanem báró Szepesyt beszél”, — és rendületlenül küzdött és harcolt a czáfolhatlan szó erejével és hatalmával és — győzött! Boldog idők! feledhetlen korszak!

Igen, ott látjuk őket szokott helyeiken ragyogni e fénycsillagokat, és ott látjuk lelkeszemeikkel stallumjaikban a káptalan jelesait: a nagytudományú (doctissimú) Kollert, az aketa-életű, bőbes és igazságos Miskolczyt, a bámulandó memoriaival bíró Kelemtet és másokat; sőt ha nem sértenék szerénységüket, a nagy elődök helyeit elfoglaló utódokat is fölemlíthetnők, kik a tudomány, jótékonyosság és buzgóság mezején a legdisezesebb virágokból font koszorút magoknak kiérdemelvén, köztisztelet és becsülésben részesültek.

Minék tehát a tervezett belátalakitás is! hadd jüneljen az utódok az elődök díszese helyeiken; ide s hozzájuk fűződik a mi kegyeletünk és emlékünk. Egészen más, mint már érintők, ha disztészek és czélszerű, vagy mi több, szükséges átalakítások történnek, mint ez a boldogságos Szentszánt, sz. Mór kápolnával valóban történt is stb.; ez ellen alapos ki-

fogás nem tétethetik; de hogy bizonyos utánzásai vágyból vagy tán hírnév-szerzés kedvéért rombolások eszközössenek az csakugyan megrovandó, annál inkább, mert ez nem az egyház, hanem extraneus, világi kultuszminiszter kezdeményezése, ki, köztünk legyen mondva, annyit ért hozzá, mint a hajdu a harangöntéshez... Sic volo, sic jubeo stat pro ratione voluntas!

Még egyszer visszatérünk a külső átalakításához és ennek meggátolására indokul felhozzuk a számos régibb és újabb rajzokat, melyek ország-világ-szerre el vannak terjedve a részletes leírásokkal együtt; mindezek egy újabb átalakítással meghamisítottának, megsemmisítették; valódi barbár eljárás!

Legközelebb a székesegyház leírását bővebben ismertetni fogjuk egy, kezeink közt levő mű után, melynek hitelességén nincs okunk kételkedni, most előlegesen megelégszünk a bevezető rövid idézettel. „A (pécsi) székesegyház. Magyarországnak ezen egy legregibb, legnagyobb és legnevezetesebb egyháza, mint a tudós Szalágyi állítja, minden látszat szerint alapja s föléaliban a rómaiaktól származik és valszintén Nagy-Károly idejében 803 körül római erődből, mely a népvándorlás ostromlók általános rombolási dühével dacolt, székesegyházzá emeltetett. A magyarok beköltözésekor, ha még oly szilárdan és csaknem szétrombolatlanul épült is, a teljes elhanyagolás folytán, melynek egy egész századon át ki volt téve, mindegyre romlandóbbá vált, míg végre szent István az összemolt templomokat megújította a föl-építette. Így tudjuk, hogy a pannonhalmi templom is, mely a miénkhez igen hasonlít, ugyanakkor egy régi keresztény egyházból nagyobbitatva felújítottatott. Egyébiránt bizonyosnak tartatik, hogy mostani felállítását szent István királynak köszönheti, ki vagy alapjából építette, vagy egy régi egyház romjaiból emeltette. Hogy Péter király, mint ezt némelyek vélik, küzdelmes rövid országglása alatt nem építette, az Koller kutatásai folytán kétségen kívül áll.”

Tehát a szent Mártonról nevezett pannonhalmi templom megállhat a maga kegyetes régiségében és csakis a pécsi székesegyháznak kell a kül-és belátalakitás torturáin átmennie, mivel a kultuszminiszternek úgy tetszik!

Hiszszük, hogy a pécsi egyházmegye papságának általunk mélyen tisztelt, tudós és szent emlékek iránt kegyelet-szívű nagyrésze a véleményét oszteni fogja s tiltakozni fog a szándékolat rombolások ellen.

Végül felkiáltva hangoztatjuk: „Autonomia (egyházi önkormányzat), jöjjen el a te országod!” Úgy hisszük: tíz évig elegendőkép áttanulmányozhatta a kérdéses iratokat a nagyméltóságú s szélestdományú kultuszminiszter ur — végrovalahára az eredményt is látni akarjuk. Fiat, fiat!

Egy öreg plebános.

Hallatlan vakmerő betörés.

Csütörtökön virradóra a városházának — csaknem tözsomzedságában, az „Arany hajó”-hoz czimezett nagy szálloda átalakításában levő Kovácsis-féle gazdag órakereskedést föltörték és az ott talált összes arany és ezüst, valamint egyéb értékesebb órákat, a körülbelül négy méter-mázsás Wertheim-kasszát eltolvajlották.

A kár jóval felül van tízezer forinton.

A várost valóságos izgatottságba hozta ezen eklatáns betörés tolvajás esete; még kilencz óra után is nagy tömeg állott a kizsákmányolt kereskedés előtt és bámulta a nagy mérvű gazmunka nyomát. Ezek után következtetve, a betörést, mely kívülről történt, legalább is 5-6-an követték el és kocsi is szerezelt; mert különben teljes lehetetlenség lett volna a nehézségek elvinni. Hoffmann Károly asztalos, hajnal előtti négy óra tájban iszonyú kocsiszoréjt hallott; a hang után itélve, a kocsi a boltív-közből indult ki és az ó-pósta utazára kanyarodva ragadtatott tova. Kétségkivül ezen a kocsin szállítottatik el az eltolvajlott tárgyakat.

Szerfelett kétségbejött állapotnak kell helyzetünket deklarálni, midőn rendőrségünk annyi erélyt sem tud kifejteni, hogy a hosszú idő óta garázdálkodó tolvajbandát, — hamár kéze nem is kerítheti, legalább megóvna tőle a város közbiztonságát.

Hosszú idő óta garázdálkodó tolvajbandát mondunk, mert több mint bizonyos, hogy a most elkövetett gaztettség csak azok által történt, a kik mintegy félve számosabb betörést és tolvajlást követtek el, mint a mennyi városunkban ezeltött négy — öt év alatt szokott megenni.

A tolvaj-bandát, mely már a szószeres értelemben vett bravourral üzi mester-séget, okvetlenül fel kell fedezni, el kell fogni; mert ha ez meg nem történik, úgy a rendőrség hivatását nem tudja teljesíteni és szégyelheti tehetetlenségét; míg más részről a város polgársága megmerhetetlen károknak, veszedelmeknek néz elé a kétségbeesett föléllemmel.

Valahány rablás vagy tolvajásat merül föl, egy részt a károsult fél vigyázatlansága, vagy másnemű hibája járul

szerte, azonban a fő hiba mindig azon közeget terheli, a melynek tartozó kötelessége a közbiztonság felett őrködni. Mi is első sorban és főképen a rendőrséget okozzuk, és elmondjuk újra a mit már oly sokszor kénytelenítettünk elmondani, hogy a mi rendőri ügyvitelünk „beteg, gyönge — és megkötött” kezeiben van. Jól jegyezte meg a mult városi közgyűlés alkalmával Papp József bizottsági tag, midőn a kapitányi hivatal restaurálásáról volt szó, kérdezvén, hogy a személyzet vagy lakosztály értetik, azt nyerve válaszol, hogy az utóbbi, — azt felelte, hogy: „jobban szeretném, ha az előbbi értetnének.”

Törvényszéki csarnok.

Előadott polgári ügyek:

Ápril 18. 1. Korjánicsné Zenics Nataka és társa — Popovics Uros és neje ellen birtokba helyezési iránt.

2. Freund Mór — özv. Dietz Dánielné ellen 680 frt és jár. iránt.

3. Dani József — neje Tóth Lidia ellen házassági kötelék felbontása iránt.

Előadandó büntető ügy:

Ápril 24-től 28-ig. Marócsai Ferencz és társai ellen — lopás, csalás, hamis okirat-készítés, hamis tanulás és hamis tanulásra való csábítás miatt.

Különfélék.

A város köztörvényhatóságának legközelebbi közgyűlése június hó 12-én leend.

A pécsi polgári lövész-egylet a lövőhelyiséget a szigeti külvárosi katonai lövöldébe tette át, és az ünnepélyes megnyitást a pécsvárosi zenekar közreműködésével holnap, azaz vasárnap tartja meg, melyre a n. é. közönység tisztelettel meghívatik. A lövésztek kezdődik reggel 9 órakor és tart délutáni 6 óráig, a mikor is a díjaz fognak kiosztani. — A lövésztek részben szoba-puskákkal leendő lövészetek külön lövőhely rendeztetett be. Közkecsik közlekednek reggel 8 órátkor kezdve óránként, délután pedig szakadatlanul. A lövésztekben való részvétel csak rendes és pártoló tagoknak engedtetik meg, és ezek részére gyalogsági és lovassági katonai lövegyverek állanak rendelkezésre. Rendes tagok évi 3 frt tagdíjat fizetnek és tartoznak az év folyamán 2 db. összesen legalább 3 frt értékű díjat adni, és díjakra igényt is tarthatnak. Pártoló tagok évi 2 frt tagdíjat fizetnek, díjat nem adnak, de ilyenre igényt sem tarthatnak. Minden egyes lövőteret 2 kr. fizettetik az egyleti pénztárba, csak a megnyitási alkalmával minden egyes lövés 5 krral fog számitatni. — Kedvezetlen idő esetében a megnyitás f. hó 30-án fog megtartatni.

Allandi kedvezmény. A földművelés, ipar és kereskedelemügyi m. kir. miniszter, egyetértőleg a m. kir. pénzügyminiszterrel több hazai gyáros között Zsolnay Vilmos pécsi porcellán- és kőedénygyárának előállítására porcellán-cikknek részére az 1881. XLIV. törvényekben biztosított állami kedvezményeket megadta.

Meghívás. A „Pécsi tanító egylet” f. é. ápril hó 26-án délután 2 órakor a pécsbelvárosi tanoda helyiségében szakelőadásra egybekötött nyilvános közgyűlést tart, melyre az egylet tagjai, valamint a tanügybarátok is tisztelettel meghívatik. Tárgysorozat: 1. A mult gyűlés jegyzőkönyvének felolvasása. 2. A választmány évi tárgysorozat megállapítására vonatkozó jelentése. 3. Az „Óriásleányka” című költemény tárgyi kezelése: Klingenberg Jakab, pécsi tanító által. 4. Büntetés- és jutalomról felolvasást tart: Csernák Alajos pécs-bányatempli tanító. 5. Indítványok. 6. Tagsági díjak befizetése. Pécsset, 1882. apr. 18. Szvacsek Mihály jegyző.

Szociálista-hajtsza. Egy feljelentés után rendőrségünk a hét elején szociálista-vizsgálatot tartott városunkban. Több gyanus lakásban motozást is tartottak, mely némi nyomra vezetett. A királyi ügyészség pedig meggyékben indította meg a szociálista-vizsgálatot, minthogy több proklamáció és szociálista élvélet tartalmazó iratokra akadtak néhány községen.

Katonai szemle. A hét elején érkezett városunkba nemes Kühnritti Schemel hadosztály-parancsnok, a helyben állomásozó cs. kir. katonaság fölött szemlélt tartandó. Nagyon meg volt elégedve a gyalog tartalék-erzred legénységének katonaság magatartásával és kitűnő képzettségével. Három napi itélet után Eszékre utazott.

Nagy tüz. A városunktól alig egy órány távolságra eső Magyar-Ürigh községen szerdán éjjel nagy tüz volt, — kilencz épület semmisült meg. Az oltáshoz nagy erőmegfeszítéssel fogtak, azonban nem jutottak eredményre, minthogy a szűkesség kellekek és vízhiány mellett, még a dűhögző szél is szerfelett hátráltatta a lángok megfékezését. A kár 3000 forinton felül rug.

Működvelő előadás. Előre jelezük, hogy a zene-egylet javára május hó vége felé működvelő előadás fog rendeztetni, mely már is fölkelte szűkebb körökben az érdeklődést. Színe fog kerülni Söppe „Nőnevelde” című egy felvonásban operetté és a „Véletlen” Varga János kitűnő vígjátéka. Az operetben 16 helybeli urhölgy fog közreműködni.

— Nagygyakorlat. Az idén tartandó nagygyakorlatok alkalmával, mely június hó közepé táján veszi kezdetét, — a városunkban állomásozó gyalog tartalék ezred, Budapest mellett, Alberti-Irsán fog táborozni.

— A sétatér szépitéséről. Püspök ur ő nagyméltósága elhatározta, hogy a sétatérre szolgáló kert kerítését, mely eddig fából van, igen csinos vaskerítéssel fogja felcseréltetni, hogy ez által is emelje a sétatér szépségét. Balduaf mérnök és építész, a sétatér kibővített részében alkalmazandó szökőkút tervét benyújtotta a városi tanácsoshoz.

— Baleset az apácák templomában. Vasárnap délelőtt nagy izgalom fogta el az ájtatos híveket az apácák templomában, a mint az iskolás leánykák egyikének ruhájába belékapott a gyertyaláng. A lángoló leányka a közeli padban ülő anyjához menekült, ki nagy kendőt borítva reá hirtelen, elfojtotta a lángot s megmentette az iszonyu halál torkából.

— Hamis pénz-verb. A napokban egy helybeli polgár egy pénzverbő kényesletét vitt fel a kapitányi hivatalba, mely elítélte a lakása padlásán talált. Nem régebben városunkban igen sok hamis pénz került forgalomba; a pénzverbő készüklék most valószínűleg jó nyomra vezetett. A vizsgálat megindult és folyik, a gyamu pedig a készüklék átszolgáltatójának — bátyjára Gergics Istvánná irányul, ki be is fogatott.

— A pécsi közönségi bíróság ügyforgalma. Márczius hóban beérkezett panaszok száma 225, február hóról áthozott 32, összesen 257. Ezekből a tárgyalás előtt megszünt 58, letárgyalott 191, ápril hóra áthozott 8. — A letárgyalott ügyek közül egyszázötöt 80, ítélet hozott 103, végrehajtás eszközöltetett 92, igénykereset tárgyalott 5, felebbezés jelentetett be 11, (az iratok áttétetett a kir. járásbíróhoz). Igazolást kereset tárgyalott 5, árverés tartott 1, helyszíni szemle, illetőleg szakértői vizsga 2.

— Dankó Gyula játékrendje. Mától kezdve az alább megállapított rend szerint fogja Dankó Gyula, jól rendezett zenekarral a zenekedvelő közönséget gyönyörködtetni. Szombat: „Komló-kert” (Gindl), — vasárnap: Neisidler-féle sörház, — hétfőn: szünet, — kedden: Bedő-féle kávéház, — szerdán: „Mátyás király, — csütörtökön: „Hattyu” (Rebhaan) — péntek: „Arany hajó, — Naponta esti 8 óráig.

— Hallozások. — Goltner János körjegyzőt, siklósi lakost nagy csapás érte. Neje, ki mint önfelelőző anyja általános tisztelgetbe állott, rövid szenvedés után meghalt, 5 kiskoru árva siratja a felejt-hetlen jó anyát. Nyugodjék békével!

— Gyujtogatás. — A napokban Siklóson egy cserép-zsindelyvel fedett házban tűz támadt reggel 5 órakor. A szomszéd azonban azonnal észrevette és így a lángokat el lehetett fojtani. A jelek után ítélt, tit gyujtogatást akartak elkövetni. A ház birtosa nem volt.

— Molúción ismét megjelent egy heti lapocsa „Mohácsér Zeitung” cím alatt Steegmüller J. E. kiadásában, szerkesztőjének megnevezése nélkül. — A „Fünfkirchner Zeitung” csütörtöki számának vezércikkében a pécsi polgárság túrelme fényes jelenségnek tekinti, hogy itt egy németül írt lap megjelenése még lehetséges. — Ha így, akkor még inkább feleslegesnek kell tekintenünk a mohácsi német lapocskát.

— A mai számunkban küzzétett Kaufmann és Simon Hamburgi bankház hirdetését a t. olvasó közönségnek figyelmébe ajánljuk. Jó alapon szervezett és több jelentékeny összegű fönyereményben részesítő eredeti sorsjegyek vételére alkalom nyújtván, a sorsjegyek idejében megszerzésére. Ezen sorsolási vállalat mellett mind az illető kormány részére nyújtott kezesség, mind pedig nevezett házának jó hírneve szól, mert a nála előfordult nyereménynek kizetésénél legszilárdabb pontossággal jár el.

Beküldetett.

Első sorban az étek s italok megválasztásánál követjük el azon vizsgálatlanságot, melynek következményei az emésztés szerveinek megzavarodásában nyilatkoznak. Ez állapot kicsinylése és elhanyagolása idején föl a sok és hosszan tartó gyomorbetegségeket; már pedig a jó gyomor feltétele az ember egészségének. Minthogy pedig a gyomor ellen a legnagyobb elővigyázat mellett is könnyen vétkezhetünk, helyén találjuk mindenkint:

dr. Millernek Bécsben, hatóságilag vegyelemzett

ÓV-BALZSAMÁRA

figyelmzettetni, mely a gyomor tevékenységét szabályozza, a gyomor és belek mindennemű heveny és rögzött lobbjának elejét veszi, a hányást hamisít, sápkórt, a különféle gyomorbetegségeket, étvágyhiányt, gyomorhurort stb. meglepően rövid idő alatt megszünteti.

Egész üveg ára 3 nyelven írt utasítással együtt 1 ft 50 kr., félüveg 80 kr. o. é.

Pécsért valódi minőségben kapható Niek Károly és Kovácsits Károly fűszerkereskedésében.

A pécsi zene-egylet phylharmonikus hangversenye.

(Ápril 15-én.)

Azon hangversenyek — előbb kamarai, utjabban pedig phylharmonikus hangversenyek, melyeket a zeneegylet eddig rendszeren a bőtti időszek alatt szokott rendezni, azon egyedüli produktiók, melyekkel a zeneegylet magáról méltó életjelet ad.

A zeneegylet ezen hangversenyeit az idén a szokottnál sokkal későbbi időszakra hirdette, s azok elejét még csak mult szombatban tartotta meg, holott ép az idén nagyon nagy kár volt e hangversenyek megtartásával késedelmeskedni, minthogy a bőtti időszekben még rendelkezésre állottak volna volt szintársulatunk kitünő zenekerei is, kiket szintén fel lehetett volna kéri a közreműködésre, s kiknek közreműködése által e hangversenyei úgy érdekességökben, mint ezzel egyszerűsindn anyagi érdekük tekintetében is, igen sokat nyertek volna. Ezenkerül hiányában a mult szombati hangverseny műsora tisztán csak zenekari darabokból állott, melyek közül 2 szám, a Berlioz féle Rákóczy induló és Massen IV. számú suite a legutóbbi őszzel tartott phylharmonikus hangverseny műsorából vettvé.

A hangverseny első számát Beethoven VIII. szimfóniája képezte, mely a műkedvelőkkel megerősített zenekarral szép figyelemmel volt ugyan eljátszva, de a mely nagyszerű műnek hatóságos eladátsága még határozottan több tanulást és összpóbat igényelt volna. Legjobb sikerült az utolsó tétel (allegro vivace) előadása, a melyet a közönség is a legmelegebben tapsolt meg. A Berlioz féle Rákóczy induló előadása, mely a műsor 2. számát képezte, ugyanazon hibában szenvedett, mint az őszszel tartott hangversenybeni előadása, hiányzott ugyan is belőle a magyar nemzeti zene sajátosság heve és emelkedettség, mely a közönséget mindenhol a legnagyobb lelkesedésre ragadja. Különbön meg kell jegyeznünk, hogy e darab hatásosabb befejezése érdekében a zártelt utolsó ütemeit rendszeren ki szokás hagyni, s helyettük a művet egy erős 2° ütem tartamu A-dur accordal szokás befejezni. Egyáltalában tanácsos volna a zenekarnak a magyar irányú zene talébb és megfelelőbb előadásának begyakorlása végett a magyar zenével foglalkozásban és több előszere tettel foglalkozni. Igen jól sikerült a hangverseny utolsó két száma, Volkmann 35. művének „Nocturno”-ja, mely csupán vonás hangszerekre van írva, és Massenet „Scènes pitoresque”-je. Volkmann e remek művét érdemes lett volna egészen is előadni, annál is inkább, minthogy a hangverseny mindössze is csak ¼ óráig tartott.

Irodalom.

— A „Vasárnapi Ujság” ápril 16-ki száma következő tartalommal jelent meg: Mikszáth Kálmán. Török Kálmánról. — Csengyel-bongnak a haragok... (Husvéri vasárnapján.) Dalmáj Gyóztól. — Talpig ember. Elbeszélés. Irta Mikszáth Kálmán. — Pílatos. — A falu legelőbrosabb embere. Rajz. Mikszáth Kálmánról. — Szegény Gélyi János lovai. Mikszáth Kálmán. „Jó palócok” című művéből. — Krokodilok barlangja Mádéban. — Egyveleg. — Verescsigin V. sz. — Petőfi a temesvári táborban. Közl. Egervári P. Ödön. — Hogy boldogul a magyar ember idegen földön. — A mentő hajók veszedelme. — Jumbo elutasítása Amerikába. — Irodalom és művészet. — Köznizetek és egyletek. — Mi újság? — Hallozások. Szerkesztői mondanivaló. — Sakkjáték. — Hoti Naptár. Képek: Mikszáth Kálmán. Kozmata fényképe után. — A havrei hasztrófa: A mentő órának az Amfard-part siklájához útjából. — Pílatos. Munkácsy Krisztus-képeinek részlete. — A „Legyőzöttek.” (Telics erőd átadása után.) — A Sipka-szorosnál minden csendes. — Verescsigin festményei. — Verescsigin Vaszul. — Jumbo elutasítása Amerikába. (3 kép.)

— A „Világkronika” 16-ik száma következő tartalommal jelent meg: A Robinzonok iskolája. Verne Gyula regénye. (Képpel). — Egy kis hadászat. — A dőlsláv harcztról. I. Hersegovinából. II. Egy katona a dalmáciái harczokról. III. Masirozás a bosnyák-herceggőz földön. IV. Krivoszozia lakói. — Az orosz katonák. — Dráma a robogó vonaton. — Az európai parlamentek eskümiánti. — A patagon indinók. (Képpel). — A „Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negydedre 2 ft. — Ugyancsak a Franklin-Társulat kiadó-hivatalában melléklajja a „Világkronika” képes heti közönségi ára a Vasárnapi Ujság előfizetői részére negyvedre 50 kr.

— A Képes családi lap: 29-ik számának tartalma: Anagyhárs alatt. Elbeszélés; (Vége.) Irta G. Büttner Julia. — „Tavaszi dalok” (I. II.) költemények; Irta Szappanos Sándor. — A zene-szerző. Elbeszélés; (Folytatás.) Linder A. nyomán Városi Malvinától. — Negyvennyolc óra alatt. Novellelet; Irta Gaal Karolina. — Az elvesztett. Beszélő; Peliz L. után Borsódy Bélától. (Folytatás.) Marie; beszélyes. Irta Lévi Sándor. — A nihilisták áldozata. Humoresk. Sch. A. után irta Philantrop. — Képekhez. — Mindenféle. Képek: Pest! Csokoloznak. — Tavaszú idyll. — A halász leány. Melléklet: „A kincs” című regény 257—272. oldala. A „Nővilág” április havi száma. Előfizetheti: Mehner Vilmosnál, Budapest IV. ker. papnövelde-utca 8. sz. Egész üve 6 ft, félüve 3 ft, nagyedre 1 ft 50 kr.

Közgazdaság.

A pécsi keresk.- és iparkamara f. é. apr. 17-én tartott rendes közös üléséből.

Elnök Kellmfy Károly ur több házi ügy ismertetése után jelenti, hogy az elnökség és a kamarai iroda tevékenységét az elmúlt hónapban leginkább az évi zárszámadás, a f. é. illetékfizetési munkálta a kereskedelmi és ipari statisztika összeállítása és az évi jelentéshez szükséges adatok beszerzése és azok feldolgozása

vette igénybe. Továbbá jelenti, hogy a mult évre kivette volt 5184 frt 23 kr. kamarai illetékből tényleg 4828 frt folyt be; a hátralék tehát 356 frt 23 kr. Szükséges tehát, a közös ülés részéről azon határozat, hogy a hátralékok erélyes behajtása érdekében felterjesztés intéztessek a miniszteriumhoz. A statisztikai munkálatok eredményéből felemliti azon sajnálandó jelenséget, mely szerint a kamaraterületén a kereskedők száma 10 év alatt 380, az iparosok száma pedig 5815-tel fogyott meg. Tavai óta az összes fogatkozás 326. — Az 1881. évi 44. t. cz.-ben foglalt kedvezményeknek némely gyárosokra leendő kiterjesztése ügyében az elnökség megette a szükséges intézkedéseket. Sajnálandó azonban, hogy e kamaraterületén csak nagyon kevesen akadtak olyanok, kik a törvényben foglalt kedvezményre (13 évi adamentesség) igényt tartotnak. Az elnökség által felterjesztett kérvények közül eddigel csak Zsolnay Vilmos pécsi porcellángyáros lett elintézte és pedig kedvezően, a mennyiben a gyári jövedelme után járó adótlól 1895-ig felmentettet. És minthogy az érintett kezdemény bizonyos még csak ezután keletkező gyárakra is kiterjesztetik, az elnökség a legteljesebb buzgalommal oda fog törekedni, hogy feltüntetés az itteni kedvező conjunktúrának, részint idegen tőkék helyezkedjenek el itt gyárral alapítására; részint pedig, hogy a kisipar alkalmas rászé associatio útján gyárrápar alakuljon át. Ugyancsak elnök előadja, hogy a kamaratudakozdása következtében a pénzügyminiszterium 4985. sz. a kibocsájtott rendeletében kijelentette, hogy a már használt, de tisztított játékkártyák újból való forgalomba bocsájtása (mint azt leginkább a kávéház tulajdonosok szokták tenni) ezentúl tilos, mert úgy a jövedéki cél, mint az illető jöhiszemű iparosok érdekei egyaránt megkívánják a tilalmat.

Felolvastatott az elnökség terjedelmes jelentése a kamaraterületén levő malomipar helyzetéről, mely szerint az mindinkább hanyatlis leginkább csak azért, mert azok ma is csak olyan primitív berendezések birtak, mint övtizedekkel ezelőtt. Egyuttal ismertette az elnökség által beszerzett s az említett ipar, s különösen a pécsi tettei malmok helyzetének miként való emelésére czélzó adatokat és véleményeket azon indítvány terjesztik elő, hogy a kamara e nagyfontosságú ügy megoldására egy bizottság küldessék. (Közhelyessérel elfogadtatott.)

A naprend tárgyai közül felemlitendők a következők:

A földm. ipar és keresk. miniszterium rendelete, mely szerint a kincstár részére szállításra vállalkozókról a kamara u. n. „Értesítő könyvet” vezessen. Tudomásul vétetett s egy állandó bizottság küldetett ki, majd adandó alkalmakkor az illető vállalkozókra vonatkozó értesítést megadni fogja. A vidékről jelentkezőkre nézve az illető kültagok is megkérdeztettek.

A póstai feladó könyveknek szélesebb körre leendő kiterjesztése ügyében a kamara részéről tett felterjesztésre kedvező határozat érkezett, mely is a szokott módon közhírre tetetik.

A fiumei tengerészeti hatóságban a Fiumében létesítendő mintaraktár ügyében a kamarához érkezett átirata lelkesedéssel fogadtatott s az elnökség megbízott annak kieszközlésével, hogy a kamara területén levő ipari és nyers termelők közel minél többen küldjenek termelvényeikből mintát az említett helyre.

A tabi ipartársulatnak a vásárok számának korlátozása s Deutsch Ádám pécsi kereskedőnek a Slavonia és Magyarország közt fenálló határörizet, a fenálló rendletnek megfelelő módosítása iránti kérvénye a miniszteriumhoz felterjesztetni fog.

Szerkesztői posta.

Harsányi urnak. A polemiát befejezetnek kell tekintenünk annál inkább, mert a vasárnapú gép-munka halaszthatatlansága A. ur által nem is állítatván, e részben szerkesztői megjegyzésünket meggettük. A vasárnap hozott iskolafának lenakatsát pedig ily körülmények közt mi is igazolunk találjuk. Viszonváltást ezért mellőznünk kell, de szives ígertének beváltását örömmel vessük.

Sz. D. urnak Siklósi. Lapnak tere nem enged, hogy magán érdek oly terjedelmes közlés felvgyünk, ha ezt tenők, adhatnánk minden heten kettős mellékletet és fedezhetnénk ezbtükből az évi 3000 frtnyi defizitet.

Több közlemény terszükében nem volt felvehető.

Nyilt-tér. *)

A „Fünfkirchner Zeitung” tisztelt szerkesztőjéhez.

Hosszabb idejű távollétem után hazérkezve, folyó hó 13-án kelt 30-ik számú beces lapjában azon hajmeresztő Európa bekéjét kockázatos újságot olvastam, hogy mult vasárnap egy a molnártudóban levő korecsmaiban egy honvéd káplár és egy baka közt, kártyázás alkalmával vére- a láрма által szeszecsdült szomszedság által a honvéd egyik ajtón kidohtatván a másikon tántorogva ismét visszatért magának elégteltelt szerződés, de ezölhon nem érven, néhány perc múlva kény-szerítve volt ugyanazon utat megtenni és sárral

*) Ezen rovat alatt megjelontéért nem vállal felelősséget a szerk.

kedés támadt, melynél a honvéd a röviddebet huzta elboritva a laktanyát felkeresü.

Borzasztó, hajmeresztő, de különben dicsegrőtelmő, hogy a tisztelt szerkesztő úr beces lapját ily tövös és közhasznú, a honvédséget oly annyira magasztaló czikkkel felvételre szentelt, igen dicsegrőtelmő, hogy a tisztelt szerkesztő urnak reporterjei ily fontos és életbevágó, a közönségre nézve ily hasznos események kipuhatólásával és kiderítésével foglalkoznak.

Engedje meg tisztelt szerkesztő ur, hogy én ezen világhírű és társadalmi életre oly roppant nagy befolyással bíró eseményt kiegészíthessem, — ugyanis:

Azon korecsma, melyben ezen hajmeresztő esemény lefolyt s melyet Pécs város jobb polgárrai rendszeren vendégülönnek neveznek, a Petőfi Sándorhoz czimzett vendégül volt, továbbá, hogy ezen vendégülönnek tulajdonosa én, Lang Lajos 1848-as honvéd s jelenben is a honvédségnek legmelegebb pártolója vagyok, továbbá hogy ezen vendégülönben nem azon háromságos bor, melyet einischlag, fuxin és patakviznek neveznek, hanem deindóli, szkóki és bálicai háromságos zsidó bor meletik, amennyiben ezen háromságos bor megke-rezstelve nem lett, így tehát nem esoda, hogy azon szagány honvédkáplár ezen irtozasos zsidó bortól oly annyira berugott, hogy még a molnártudóban is, hol mellékletesen mondva a kövezt oly kitünő, hogy ott három napi esözés után is sár soha nem létezik, mégis sárral lett elboritva.

Engedje meg továbbá tisztelt szerkesztő ur, hogy egy szerény, de jó tautuccsal is szolgálhassak, tudni illik, hogy ha már beces lapja részére tisztelt reporterjei meg képek oly és anyri érdekes anyagot felhajtásni, hogy hasájtait hetenként kétszer betölthesse, úgy igen jó volna, ha a helyett, hogy beces lapját hetenként kétszer jelentse meg, jelentesse azt csupán két hétben egyszer meg, de aztán vegyen fel abba oly ujdonszágokat és eseményeket, melyek nem azzal foglalkoznak, hogy egy honvéd fél liter helyett egy liter bort ivott meg és ettől bekapott, mert valóban ily új-ságokat megtudni, nem kell a „Fünfkirchner Zeitung”-ot tartani, ily új-ságokat lehet naponta, vagy jobban mondva újjelentéket nem csak a honvédek-nél, hanem a műveltség polgári ifjakkól is látni és hallani, miről azonban a tisztelt szerkesztő ur, nem tudom, hogy mi okból, említést soha nem tesz.

Engedje meg végre tisztelt szerkesztő ur, hogy egy szerény kéresemet adhassam elő t. i.

Hogy tulajdonképen nem is gyűlt össze a szomszedság, hanem csak az ablakon nézett ki egy asszonyság, és nem is dobtak ki nálam sem honvédet sem bakát, hanem csak a reporter ur fogott egy nagy kaszát, kérem ne sajnálja felvenni ezen pár sort — inkább küldök egy liter jó zsidó bort. És ha a honvédről levezi a sárt — még küldök jó kóser kalibászt, vagy két párt. — Losz aztán még ludmáj és saláta ezetes olajos, mit tisztel-tettel fog küldeni

Lang Lajos. Hakesch Emil, felelős szerkesztő. Kis József, szerkesztő társ.

Hirdetések:

102 hold erdő eladó!

Viszló községben bekebelezett, Klein Károly, Józsa Gáspár és Dinyés Antal tulajdonát képező 102 hold gyertyánfás erdő szabad kézbe eladó.

Értekezhetni Klein Károlynál Siklóson.

Kertészeti üzlet.

Van szerencsém a t. cz. közönségnek tisztellett tudomására hozni, hogy a

Ferenczik-utcájában 8. sz. alatt a volt kávéforrás helyiségében

kertészeti üzletet

nyitottam.

Kaphatók igen jó és friss virág- és főzőlék-magok jótállás mellett, valamint kész, iltetni való virág- és főzőlék-pánták u. m.: saláta, kel, kárföl, stb. továbbá különféle pálmák és egyéb délvideki növények, úgy szintén más cseropes virágok jutányos áron.

Rendelés útján igen csinos virág-csokrok és izléses koszorúk készíttetnek. Elvállalok mindennemű virág- ebédő-asztal- és ravatal díszítést.

Vidéki megrendelések pontosan teljesíttetnek.

A n. é. közönség kegyes pártfogását kérve mély tisztellett

STERCZ GYULA 80. (10-1) m-f. és kereskedelmi kettész.

Tüzifa árverési hirdetmény.

Melynél fogva ezenel közhírre tetetik, miként a lakócsai 1882. évi vágásban a budapesti faraktár részére készített, de oda el nem szálitott 800 úrköbméter I. oszt. vegyes dorongfa a legtöbbet ígrőnek zárt írásbeli ajánlattal egybekötött szóbeli árverés útján a f. é. április hó 26-án délelőtti 11 órakor felsőbb jóváhagyás fenntartása mellett következő módon el fog adni.

A zárt írásbeli ajánlatok csak kellőleg t. i. 50 kros bélyeggel, a megírt szám és bettivel értelmesen kiirt ár után számitott összegnek 10% bánatpénz és azon világos nyilatkozattal ellátva, hogy az ajánlattevő az eladási feltételeket ismervén, azoknak magát feltétlenül aláveti, csak április 10-ig és pedig reggeli 10 óráig tehát a szóbeli árverés megkezdése előtt fogadtatnak el. Ezen időn túl érkezett avagy feltételek ajánlatok figyelembe nem vétetnek. Versenyezni csak az egész famennyiségre lehet.

Az árverés a lakócsai urodalmi erdőgondnoksági irodában tartatik meg, hová az ajánlatok is beadandók és hol az eladási részletes feltételek a hivatalos órákban megsemlélhetők.

Pécsváradon 1882. évi április hó 18-án.

M. kir. alap. ker. erdőhivatal.

A Fonciere, Pesti biztosító-intézet

(1864-től 1879. év végeig „Pesti biztosító-intézet” czég alatt) Budapesten 25.000.000 frank, azaz tíz millió arany forint részvénytökével alapítottat, melyre 12.500.000 frank, azaz öt millió arany forint készpénzben lett befizelve. Ezen társaságnak ezenkívül még tartalékaiban és évi díjbevételeiben mintegy

hat millió osztr. ért. forint áll rendelkezésre, minél fogva a legzodagabb és a legnagyobb biztosítékok nyújtó biztosító-intézetek sorába tartozik.

Utalva ezen tényállásra, a fennevezett társaság alufirott képviselősege közvetítő szolgálattal egész tisztellett ajánlja fel önmek tüz-, szállítvány- és jégkárok, valamint tükörbűvekben eshető töréskárok ellen és nemkülönben az ember életére kötendő biztosítások eszközzésére, s a jelen évadban különösen bátorokdó: földhívi beces figyelmét

jégkár ellen való biztosításra. A díjak legolcsóbban számitattnak s a biztosítási feltételek a t. cz. közönségre nézve a lehető legelőnyösebbek.

Előforduló károk a legmúltányosb módon rendeztetnek és leggyorsabbán fizetettek ki. Egy további könnyebbséget kívánunk biztosított felainknak nyujtani azáltal, hogy megengedjük, miszerint biztosítsaikat május 25-ig, véteisek alkori állásához képest szabályozhasatik, vagyis, hogy szabadságukban álland az eredetileg megállapított biztosított összeget azon esetre, ha esékelyebb értékű termés volna kilitásban, alább szállítani, ha nagyobb, megfelelőleg felemelni. Ennélfogva kétségekivül különös előnyére szolgál a gazdaszókának, ha vétéseiket lehetőleg korán biztosítják.

Szülő csakis a firtők tökéletes levirágzása után biztosítható. Bárminemű biztosítási feltételekből szivesen szolgálunk a t. feleknek példányokkal. A díjtételek iránt, valamint a nagyobb összegnek váltóval is teljesíthető díjfértésére nézve szivesen adunk fölvilágosítást akár előszóval, akár levélben; az ajánlatok kiállítása körül pedig szintén teltető előzőkeny-séggel nyujtunk segítséket. Szives megbízásait kerí teljes tisztellett

A Fonciere, Pesti biztosító-intézet pécsi föügynöksége. Hermann Róbert. Ferenczik-utca 8. sz. 77. (1-1)

